

*magamtól. Ugyanaz, ami nemrég
vagy nagyon rég már bevált.
Hogyan kell nézni vele?
Felidézhetetlen.*

N A G Y D Á N I E L

Vers, amiben nem fogunk szavakat találni a szerelemre

*Egy híres észt tudós szerint
a szerelem egyszerű
biokémiai folyamatok összessége,
hogy a nagy sötétben valahol, délelőtt
vagy délután, az teljesen mindegy,
néhány molekula versenylóvakat
megszégyenítő gyorsasággal előtűnik,
és összekoccan más jó kedélyű
molekulával, és kész a szerelem,
máris ott lesz valaki, aki simán melléd áll,
ha egy délután nem jönnél ki jól
az Újpesti Lepkémúzeum megszeppent lakóival.
Nem semmi, igaz?*

*Már az is teljesen ledöbbsent,
hogy valaki főállásban, gondolom,
az embert próbáló, 9-től 17 óráig tartó
munkarendet követve magyarázatot keres
a megmagyarázhatatlanra. Akkor szerinte
Rimbaud és Verlaine esetében is csak
néhány molekula karambolozott?
Vagy ott van Tom Cruise és Katie Holmes.
Szenvedélyes szerelmük
türelmetlen molekulák habókos
ütközésének az eredménye volt?
Nem hinném.*

És hiába vagyunk egy versben,
ahol elméletileg minden lehetséges,
számolnunk kell azzal, hogy mi sem találunk
megfelelő szavakat erre az egészre.
Úgy tűnik, ez sajnos nem a mi napunk.
Persze, mondhatnánk azt például,
hogy a szerelem akkor talál ránk,
amikor a fókafehér hold fényét kedves
kis nejlonszatyrokba vezényeljük,
de talán joggal éreznénk azt,
a teljes igazság azért nem ez.

Inkább engedjük a termékeny tudatlanságnak.
Mint egy déligyümölcsök között felejtett kalapács,
feküdjünk bután az ágyunkban, latolgatva,
vajon mennyi az esélyünk egy egész életen át tartó
jótékony összekapaszkodásra valakivel.